05.11.2012 г. / 07:48:17

Вяра

18.11 по еретическия, †05 ноември по православния календар - Св. апостоли Патров, Ерм, Лина, Гаий, Филолог. Св. преподобномъченици Галактион и Епистима. Св. Григорий, епископ Александрийски

Житие и страдание на светите преподобномъченици Галактион и Епистима (III в.)

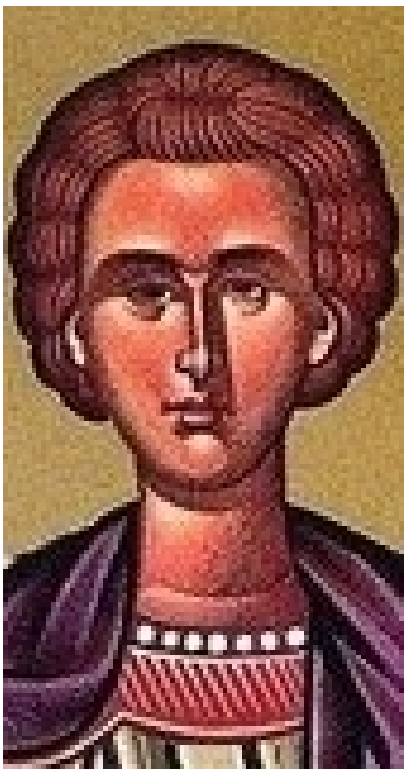

Свети преподобномъченик Галактион

Ввъв Финикия, в град Емес, живеел човек на име Клитофон - благороден, знатен и богат. Неговата жена Левкипия, дъщеря на епарха Мемнон, била неплодна и силно скърбяла за това, тъй като често слушала упреци от мъжа си заради своето

безплодие, а понякога дори понасяла и побои. Те двамата били езичници, държали се о елинското нечестие и особено почитали богинята Артемида.

В същото време градът се управлявал от Секунд Сириец, който се отнасял извънредно безпощадно и жестоко към вярващите в Христа. Той измислил множество различни оръдия за мъчения и ги поставил сред града, за да плаши християните. Мнозина от вярващите, боейки се от жестоките мъчения, се скрили. А други, смело изповядвайки Христа, сами се предавали в ръцете на мъчителите и умирали за името на своя Господ. Там между останалите бил и един монах на име Онуфрий, който, за да не се разбере, че е християнин, скрил монашеството си, като облякъл бедняшко рубище и странствал от място на място, просейки по домовете по късче хляб като нищ, а в същото време, където можел, учел на истинската вяра и обръщал към Бога човешките души. По такъв начин той дошъл и до дома на Клитофонт и като застанал на вратата, помолил да му дадат малко хляб. Когато видяла човека, облечен в рубище и просещ хляб, Левкипия заповядала на една от робините си да затвори вратата пред него. В този ден тя била сърдита, понеже мъжът ѝ пак я бил заради нейното бездетство. Но монахът продължил, както е обичайно за нищите, да стои до вратата и да проси милостиня. Скоро Левкипия се смилила над него, наредила да пуснат стареца в двора и му дала всичко нужно. Старецът, докато приемал милостинята, чул тежката сърдечна въздишка на Левкипия и я попитал:

- Каква е скръбта ти, господарке моя, защо така тежко въздишаш?

Тя му отговорила:

- Аз нямам деца, старче, понеже съм безплодна и затова моят мъж ме притеснява и ме гони. Много злато пръснах по

лекари и чародеи, за да ми помогнат и да ме избавят от моето безплодие, но не получих помощ от тях, а само падам във все по-голямо униние.

Старецът попитал:

- На кой Бог служиш?

- Аз служа на великата богиня Артемида - отговорила тя.

- Затова и си безплодна, защото не се уповаваш на Бога, Който може да даде плод на твоята утроба - отговорил старецът.

- Но на кой бог трябва да се надявам, който да ми даде такава благодат да се нарека майка? - попитала Левкипия.

- Уповавай се на истинския Бог - Иисус Христос - отговорил старецът - и вярвай в Него и в Безначалния Негов Отец и в Светия Единосъщен и Животворящ Дух.

Левкипия попитала:

- Не за този Бог ли ми говориш, на Когото служат галилеяните?

- Именно за Него, - отвърнал старецът, - защото Той е сътворил небето, основал е земята и е създал човека и всяко живо същество.

- Аз се боя - отговорила на това Левкипия - да не би да узнае за тази моя вяра началникът на областта Секунд и да ме предаде на смърт, както направи и с мнозина други. Той убива безмилостно всички, които вярват в Този Бог, за Когото ти говориш.

- Ако се боиш от началника на областта - казал старецът, - тогава можеш тайно да служиш на Светата Троица. Ето и аз, като се боя от мъчителя, тайно служа на моя Бог и се надявам

да получа спасение по Неговата благодат. Защото, както виждаш, аз, който съм християнин, монах и свещеник, измених вида си, за да не бъда разпознат. Според външността си аз съм един от просяците, а в действителност - раб Христов. Така и ти, като служиш на Христа тайно, не ще се лишиш поради това от спасението.

- Ако аз приема тази вяра, отче - попитала Левкипия, - а мъжът ми си остане езичник, то няма ли да остане напразна вярата ми, заради неверния ми мъж?

- Приеми само Христовия печат, тоест - светото Кръщение, и вярвай, без да се съмняваш, в истинския Бог. И ако останеш твърда в истинската вяра, тогава ще спасиш, и себе си и своя мъж, защото нашите Писания казват: “неповярвал мъж бива осветен чрез вярващата жена”.

Старецът убедил Левкипия с думите си и накрая тя казала:

- Отче! Можеш ли ти да извършиш над мене светото Кръщение?

А той отговорил:

- Само вода е нужна, защото вече и настана време за това.

Левкипия заповядала на слугините си да не казват на никого за това, което предстояло да се извърши, а след това им наредила да налеят вода в една каца. Тогава блаженият Онуфрий я кръстил в името на Отца и Сина и Светия Дух и я научил на тайните на християнското учение и на всички заповеди. Когато той си тръгнал, новопокръстената го помолила да не я забравя, да я посещава по-често и да я учи на благочестие и молитва.

След като монахът си отишъл, Левкипия се преструпила на болна, за да не я докосва мъжът до осмия ден. Така тя

съхранила в чистота благодатта на Светия Дух, която получила в Кръщението. А след като изминали осемте дена, се явил във видение Господ Иисус Христос, висящ на Кръста; във видението тя паднала в нозете Му и чула от пречистите Му уста утешително обещание, че Той ще я избави от нейното безплодие и ще дари син, който ще бъде наследник на кръстните страдания на Спасителя и причастник на Неговото Царство. Видението изпълнило Левкипия с необикновена духовна радост и тя пламенно обикнала Бога. От това време паметта за страданията на Господа никога не я напускала; тя винаги съзерцавала в ума си разпнатия Христос, като да Го виждала да стои пред себе си.

Скоро след това тя заченала. Мъжът извънредно се зарадвал от това и казал:

- Сега зная, че си угодна на боговете. Те даруваха плод на твоята утроба. И така, да отидем и да им принесем жертва.

Тогава Левкипия въздъхнала и казала:

- Не тия богове, на които ме призоваваш да принеса жертва, ми дадоха този дар, а друг Бог, Който ми се яви насън, преди да зачена, и Когото аз видях прикован на Кръста. И ако искаш, господарю мой, на Него да принесем благодарствена жертва.

- Този Бог, Когото ти си видяла - забелязал мъжът - е Богът на галилеяните, за Когото съм чувал от мнозина, че Той действително е бил разпнат на кръст и че върши дивни чудеса.

- Тогава защо - казала тя - да не вярваме в Него, когато Той е всемогъщ и дотолкова милостив към нас с теб, че изпълни желанието на нашите сърца - освободи ме от моето безплодие?

- Нима не си чувала - отговорил мъжът, - че началникът на областта без всякаква милост измъчва и убива тия, които вярват в Разпнатия?

- Но ако не можем да вярваме в Него открито - казала Левкипия, - ще вярваме тайно и съобразно с тази вяра ще насочваме към доброто живота си.

- Няма човек - казал Клитофон, - който да би могъл да ни научи на новата вяра и да ни даде наставления как трябва да служим на Този благ Бог, Когото ти си видяла насън и Който ти дарува способността да заченеш.

Левкипия, като видяла, че мъжът е склонен да я изслуша, му разказала за всичко, случило се с нея и му открила, че тя е вече християнка и че е научена на тайните на Христовата вяра от един монах. Клитофон с радост изслушал разказа и пожелал да се кръсти и той. Веднага щом блаженият Онуфрий дошъл в дома им, за да посети новопокръстената, тя го представила на мъжа си и той също бил кръстен от светия старец. И така съпрузите заживели в благочестие и чистота, като служел тайно на Истинния Господ.

Родило им се дете от мъжки пол и те извикали своя духовен отец, който го кръстил, при което му било дадено име Галактион. При това светият старец изрекъл за него следното пророчество:

- Това дете ще възлюби небесния живот повече от земния.

Когато Галактион пораснал, родителите му се погрижили за неговото обучение и с Божия помощ той бързо преуспявал във всички науки, които изучавал. Когато навършил 24 години, вече след смъртта на майка му, неговият баща пожелал той да встъпи в брак и след като намерил една прекрасна по лице девица, на име Епистима, сгодил сина си за нея. Тъй като бракът бил отложен за известно време, Галактион често посещавал невестата си в нейния дом. Но той никога не я поздравявал - както имало обичай - с целование, понеже тя не била кръстена. Епистима била много опечалена от това.

Нейният баща, като видял скръбта и узнал причината, казал на Галактион:

- Защо, младежо, не поздравяваш с обичайното целование моята дъщеря, която е твоя годеница? Ако не я обичаш, тогава защо се сгоди за нея?

Галактион нищо не му отговорил, а отишъл при девицата и казал насаме:

- Епистима! Знаеш ли защо не те поздравявам с целувка?

Тя отговорила:

- Не зная, господарю мой, и много скърбя за това.

Галактион казал:

- Тъй като ти не си християнка и си осквернена от нечистотата на езическата вяра, аз не искам да се докосвам до твоята нечистота, за да не оскърбя Божия Дух. Но ако искаш да спечелиш моята любов, отречи се от идолите, повярвай в Бога, в Когото вярвам аз, и приеми свето Кръщение. Тогава аз ще ти давам целование, ще те обичам като самия себе си, ще те нарека моя съпруга и ние до края ще живеем неразлъчно в любов.

Епистима отговорила:

- Ще направя всичко, което ми наредиш, господарю мой. Аз вярвам в твоя Бог и желая да се кръстя.

Той казал:

- Добре, мъдра девице, сега наистина започвам да те обиквам. Но понеже няма никой, който да може да те кръсти, защото християнското благочестие е подложено на жестоко гонение, а от презвитерите и клириците едни са избити, а другите избягаха в пустинята, налага се самият аз да те

кръстя. И така, вземи със себе си бели одежди и иди на реката Кифос, все едно че отиваш да се къпеш. А аз ще изляза от дома си, все едно, че отивам да се разходя в полето. После ще дойда на реката и ще те кръстя.

Епистима отишла на реката. Дошъл и Галактион и кръстил своята годеница в името на Отца и Сина и Светия Дух. После я научил и как да се моли. След това те се разделили, без никой да узнае за тяхната тайна. По същото време Галактион обърнал в истинската вяра един от слугите на своя тъст и го кръстил по същия начин. Този слуга на име Евтолмий по-късно станал монах и написал настоящото житие.

След кръщението си Епистима продължила да живее в родителския си дом, упражнявайки се в богомислие и в молитва, която тя извършвала тайно, защото криела от баща си своята християнска вяра.

Когато на осмия ден след кръщението Галактион дошъл при нея, тя му казала:

- Искам да ти открия дивно нещо, господарю мой. Откакто приех свето Кръщение, често виждам прекрасни чертози и в тях три пеещи множества: първият лик е съставен от черноризци, другият - от прекрасни девици, а третият - от някакви крилати и огнени благообразни човеци. И от това чудно видение и от сладкозвучното пение на ликовете сърцето ми се изпълва с необикновена радост.

Галактион се замислил за видяното от Епистима и казал:

- Черноризците са тия, които са оставили своите богатства, жени и приятели и са последвали Христа, като вървят в нищета, чистота и търпение по тесния и прискръбен жизнен път. Прекрасните деви са тези, които са оставили своите женихи и родители и всяка световна прелест - разкошните

дрехи, богатства и всякаква друга суета, за да следват Христа. А крилатите мъже са ангели Божии, заедно с които тези деви се радват и ликуват на небесата, славейки Бога с хвалебни песни.

- О, ако Бог сподобеше и нас да ликуваме заедно с тях! - възкликнала Епистима.

- Ако запазим девството си - казал Галактион - и подобно на тях се отречем от света, всеблагият Бог ще удостои и нас с такава награда.

- Ако си съгласен - отговорила Епистима, - аз съм готова да пазя своето девство. Но не желая да се разделям с тебе, понеже ако се разделим, как ще можем да споделяме един с друг радостта си?

- Дай ми дума - казал Галактион, - че ще опазиш девството си и че ще приемеш заедно с мене монашески образ, и аз няма да се разделя с тебе нито в този, нито в бъдещия век.

Епистима му дала исканото обещание, като казала:

- Както непоколебимо вярвам в нашия Господ Иисус Христос, така и обещавам пред тебе да изпълня твоето желание и да те последвам, където и да отидеш!

Галактион казал:

- Да благодарим на нашия Бог за това, че Той е милостив към нас и чу нашите молитви! Нека Той да утвърди и да запази ненарушим докрай нашия договор! Сега ще отида в дома си и ще се приготвя за път. Направи и ти същото: раздай на бедните всичко, което имаш, както ще направя и аз. А после ще тръгнем, накъдето Бог ни поведе. Вземи със себе си и слугата Евтолмий. Той е благочестив човек и ще приеме монашество заедно с нас.

След като се уговорили така, светите Галактион и Епистима се разделили и тайно раздали на бедните всичко, което притежавали. После се приготвили за път, излезли през нощта от своите домове, както се били уговорили, и тръгнали заедно. С тях бил и слугата Евтолмий.

След десет дена те стигнали до планината, наричана Пуплион. Там имало манастир, в който се спасявали десет монаси. На известно разстояние от него се намирал неголям женски манастир, в който живеели четири престарели постници. Ръководела ги една дяконица, чиста и свята по живот. Галактион, Епистима и Евтолмий влезли в мъжкия манастир, поклонили се на игумена и му открили своето намерение да приемат монашество в това място. Игуменът, като прозрял, че те са призвани от Бога, ги приел и ги постригал в монашеския чин. Той изпратил Епистима в женския манастир при четирите свети постници, Галактион и Евтолмий оставил в своя манастир, където те под неговото ръководство трябвало да преминат всички обичайни манастирски послушания. Преподобният Галактион изцяло подчинил себе си на игумена и братята и ревностно служел на Бога. И кой може да опише неговите подвизи и трудове? Никой никога не го виждал празен и без работа, но той винаги или вършел нещо потребно за манастира, или се молел. Постел необичайно строго. Понякога не вкусвал храна по цяла седмица. Той така пазел своето целомъдрие и чистота, че по всякакъв начин избягвал възможността дори да види женско лице. Много пъти някои от братята му предлагали да дойде заедно с тях, за да посетят споменатата света дяконица, която монашествала деветдесет години и принасяла голяма полза на всички, които слушали нейните поучения за спасението на душата. Защото тя се отличавала със своята мъдрост, поучително слово и добродетелен живот, а заедно с това Галактион можел и да навести сестра Епистима. Но Галактион

не се съгласявал, като казвал:

- Достатъчно е за мен, свети отци, да се ползвам и от вашето поучение. А сестра си не искам да виждам дотогава, докато не дойде времето, когато Сам Господ ще ми заповяда да се видя с нея.

Света Епистима, неговата сестра в Христа, живеела в своя манастир при светата дяконица подобно на ангел Божий. Тя прекарвала времето си, както Галактион в подвизи и трудове и в живота си в нищо не изоставала от своя брат. Те двамата били, като два светилника, горящи от любов към Бога, а подвизаващите се заедно с тях монаси се поучавали от примера на техния добродетелен живот и прославяли Небесния Отец.

А гонението срещу християните не се прекратявало. Те били принуждавани да принасят жертви на идолите и тези, които отказвали да направят това, били подлагани на мъчения. Някои от езичниците, които знаели за спасяващите се в планината монаси, донесли за тях на началника на областта - Урс. Той веднага заповядал на войниците си да заловят всички монаси и да ги доведат на съд при него. Още преди да пристигнат войниците, света Епистима видяла през една нощ следния сън: присънило се, че се намира в царски дворец заедно със своя жених и брат Галактион и че един чудно сияещ Цар ги увенчава с прекрасни венци. След като се събудила, удивена от видяното, тя изпратила писмо на игумена, в което го молела да дойде при нея, за да му каже нещо важно (тъй като обикновено монахините не ходели в мъжкия манастир, а вместо това игуменът, който бил духовен отец и на двата манастира, сам идвал при постниците и удовлетворявал техните духовни нужди: изповядвал ги, извършвал Божествената литургия, причастявал ги със светите Тайни, а след това се връщал в своя манастир). Щом

получил писмото на Епистима, игуменът отишъл в манастира на светите постници. Света Епистима му разказала за видението, което се явило насън през изминалата нощ.

Игуменът казал:

- Дворецът е Царството Небесно, Царят - Иисус Христос, нашият Господ и Бог, а венците са знак на великите въздаяния, които ти, чедо мое, и твоят духовен брат Галактион ще получите в скоро време заради своите страдания и подвизи. Но най-напред ви предстои много да пострадате и да умрете с мъченическа смърт. Умолявам те, чедо мое, не се бой от жестоките мъчения и не падай духом след изтезанията! Знай, че заради страданията теб те очакват вечни и неизказани блага, които ще получиш заедно с твоя брат от ръцете на Подвигоположника.

Епистима се просълзила и отговорила:

- Да бъде волята Господня! Той да устрои всичко за нас, както Му е угодно, според Неговата благост!

Игуменът едва се върнал в килията си, когато изпратените от Урс войници нападнали мъжкия манастир. Всички монаси се разбягали и се скрили в пустинята и планините, а в манастира останал само преподобни Галактион. Войниците го заловили, след като го заварили да чете словото Божие в килията си. По същия начин избягали от килиите си и се скрили и светите постници заедно с Епистима. Единствено свети Галактион повлекли “като овца … на клане”, при Урс на съд и мъчения. Но преподобна Епистима, която се укривала с другите девственици в една пещера, когато узнала, че нейният жених и брат е заловен от езичниците и отведен на мъчения, с плач паднала в нозете на дяконисата и я молела:

- Умолявам те, госпожо моя, пусни ме, за да мога да

последвам моя господар Галактион. Защото чух, че са го заловили войниците и са го повели на мъчение при началника на областта. Аз не мога да стоя далече от него, сърцето ми ме боли по него и желая заедно с него да умра за Христа, нашия Господ.

Дяконисата отговорила:

- Не, дете мое Епистима, не отивай след него и не се предавай в ръцете на езичниците, за да не попаднеш във вражеските мрежи. Ти си млада и аз се боя за тебе - да не би от страх пред мъченията да се отречеш от Христа и да погубиш чрез това своя девственически подвиг. Тогава за нищо няма да ти послужат всичките твои монашески подвизи и ти ще се лишиш от надеждата си за спасение.

- Аз не мога да живея без Галактион - отговорила на това Епистима, - чрез него аз познах Христа, моя истински и човеколюбив Бог, чрез неговите ръце се умих от езическата нечистота във водата на Кръщението. Той ме настави на пътя на спасението и ме доведе във вашата света обител, за да приема монашеския образ. Неговите молитви ми помагаха във всяка моя нужда. Той е и мой годеник, и брат, и учител, и отец по Бога, и пазител на моето девство. И аз не мога да се разделя с него нито в този век, нито в бъдещия, но ще отида и ще умра заедно с него. Ако той положи душата си за Истинния Бог, ще положа и аз своята. Нека неговата кръв да се пролее заедно с моята за Създателя на всички. Заедно с него ще отида и ще предстана пред престола на Царя на славата, Когото аз видях на сън и Който нас заедно ни увенча... Пусни ме, госпожо, пусни ме и се моли за мене!

Дяконисата, като видяла сълзите и нейната пламенна любов към Бога и към годеника, казала:

- Бъди благословена от Господа, дъще моя, и да бъде

благословен целият твой път! Да завършиш своя страдалчески подвиг подобно на блажената Текла. И така - поеми по този блажен път и укрепяващата Господня ръка да бъде с тебе!

След това блажената Епистима се простила със светата дяконисa - нейната духовна майка - и с всички сестри и побързала да последва своя любим брат.

Когато догонила войниците и видяла свети Галактион, когото водели свързан, тя възкликнала:

- Възлюбени мой господарю и брате! Учителю мой, който ме настави на пътя на спасението и чрез когото аз познах Христа, Истинния Бог! Почакай ме, не оставяй сама бедната твоя сестра и рабиня! Вземи заедно със себе си на мъчение мен, която ти изведе от идолската заблуда и от цялата светска суета. Поведи мен, която ти въведе в монашеския подвиг, и към мъченическия венец! Спомни си как ми обеща да не ме оставяш нито в този век, нито в бъдещия!

Съпровождащите преподобния Галактион войници се хвърлили към Епистима и я заловили. Като я видял, той така се зарадвал на твърдото ѝ решение да пострада за Христа, че се просълзил. От цялото си сърце благодарил на Бога, Който дал на неговата сестра такава твърдост и такава пламенна любов към Господа. Тайно се молел за нея - Господ да я укрепи да претърпи докрай подвига на страданието и да не се уплаши от жестоките мъчения.

Войниците я завързали заедно с Галактион, с когото тя отдавна вече била свързана чрез съюза на духовната любов. После ги повели при началника на областта. По пътя той я поучавал така:

- Внимавай, сестро, не се прелъстявай от каквито и да било съблазни на този лукав свят, не се страхувай и от мъченията.

Недълго ще потърпим страдания тук, но за това ще получим вечни венци в небесния чертог от нашия Господ.

Света Епистима му отговорила:

- Аз ще тръгна след тебе, господарю мой, и ще постъпвам така, както постъпваш ти. И вярвам, че нашият Господ няма да ни остави, но и теб ще укрепи, а и на мен, слабата, ще помогне, за да понеса за Него равни на твоите мъки; та еднакво да пострадаме и да умрем, за да се насищаме с Неговия образ, когато ни се яви Неговата слава.

Като беседвали така помежду си, те стигнали до двора на Урс. Насреща на войниците излязъл един слуга и им казал, че началникът е заповядал да пазят християните до сутринта. Затова войниците цяла нощ държали светиите завързани.

На сутринта Урс се явил в съда. Когато довели пред него Галактион и Епистима, той ги погледнал и казал:

- Кои сте вие, черните?

Свети Галактион отговорил:

- Ние сме християни и черноризци.

Урс попитал:

- А кой е Христос?

- Христос е истинският Бог, Който е сътворил небето и земята и всичко, което е в тях - отговорил светият.

- Ако вашият Христос е сътворил всичко - продължил Урс, - то тогава какво са нашите богове и какво са сътворили те?

- Вашите богове - отвърнал свети Галактион - са камък и дърво. Те са тленни предмети и нищо не са създали, но самите те са създадени от човешка ръка. А вие се покланяте на

изделието на човешките ръце и почитате като богове тия, които самите вие сте направили от различни вещества.

Урс се разгневил и заповядал на присъстващите на разпита да го съблекат и жестоко да го бият с жили, задето хулел боговете.

Докато биели Галактион, света Епистима плачела и укорявала началника:

- Немилостиви мъчителю! - говорела тя. - Не се ли срамуваш от това да измъчваш в нищо невиновния Божий раб и да нараняваш и без това изсушеното от пост негово тяло?

А Урс казал:

- Съблечете и нея и я бийте още по-силно.

Когато безсрамните слуги свалили от нея монашеските одежди и стигнали до власеницата, светата казала на мъчителя:

- Бъди проклет, безсрамни мъчителю! От детството ми никой не е виждал моята голота, а ти заповядваш да ме съблекат пред всички. Нека да ослепеят вашите греховни очи, за да не видите моята девическа голота!

Едва светата изрекла това, и князът, и всички, които го обкръжавали, в същия миг ослепели. Всеки пипнешком търсел с ръцете си опора и водач, но никой не виждал светлината. Всички изпаднали в ужас и извикали към светата:

- Спаси ни от тази тъмнина, Христова рабиньо, и ние ще повярваме в твоя Бог!

Тогава светата се помолила на Бога и всички отново възвърнали зрението си. А петдесет и трима души от присъстващите действително повярвали в Христа. Но Урс,

макар че прогледнал с телесните си очи, но с духовните си ослепял още повече. Защото, подучван от дявола, той приписал това чудо не на Господа Иисуса Христа, а на своите лъжливи богове.

“Ние похулихме - мислел си той - в умовете си нашите велики богове и те се разгневиха и ни наказаха за това, за да бъдем по-внимателни и да не се осмеляваме да мислим за тях с презрение. Затова да не щадим тия явни хулители и да отмъстим на тия, които безчестят нашите богове!”

Урс наредил да забият под ноктите на ръцете и нозете на мъчениците остри игли. Светиите мъжествено търпели страданията и възклицавали:

- Служим на Христа - Единия Истинен Бог, а лъжливите богове отхвърляме!

След това Урс заповядал да им отсекат ръцете.

Те възкликнали:

- Благословен Господ, Който учи ръцете ни на бой и пръстите ни на война, наша милост и наша ограда, наше "прибежище" и наш "избавител", Който ни избавя от ръцете на нашите врагове!

Тогава Урс заповядал да им отрежат и нозете. А мъчениците запели:

- Възкресни, Господи, помогни ни и ни избави заради Твоето име! Ти знаеш, Владико, че горейки от любов към Тебе, ние Те последвахме и тръгнахме по пътя на страданията! А сега изведи ни във вечния покой и да стъпят нашите нозе в небесните Твои обители, където предстоят пред Тебе всички, които са Ти благоугодили!

И пак извикали със силен глас:

- Да бъдат проклети езическите богове и всички, които им служат!

Тогава Урс казал:

- Тия нечестивци все още не престават да хулят боговете ни! Отрежете им езиците, за да не могат повече да произнасят хули!

Отрязали езиците на светиите. Но въпреки че устата на Христовите изповедници замлъкнали, сърцата им не преставали да призовават Бога. Накрая мъчителят заповядал да им отсекат главите. Отнесли ги зад оградата на двора, отсекли главите им и захвърлили телата им, без да ги погребат. Но Евтолмий - слугата на тъста на свети Галактион и сподвижник на двамата светии, ги бил последвал отдалече, когато те били заловени и отведени на съд. Той сменил монашеските си дрехи с мирски, за да не бъде разпознат. Евтолмий станал свидетел на страданията и смъртта на светите Галактион и Епистима и като взел тайно светите им мощи, ги оплакал и с чест ги погребал. Именно той и съставил тяхното житие и описал страданията им за полза на четящите и слушащите, и за слава на Бога в Света Троица - Отец и Син и Свети Дух, прославян во веки! Амин.

Тропарь мученикам Галактиону и Епистимии

глас 4

Му́ченицы Твои́, Го́споди,/ во страда́ниих свои́х венцы́ прия́ша нетле́нныя от Тебе́, Бо́га на́шего:/ иму́ще бо кре́пость Твою́,/ мучи́телей низложи́ша,/ сокруши́ша и де́монов немощны́я де́рзости. / Тех моли́твами// спаси́ ду́ши на́ша.

Кондак мученикам Галактиону и Епистимии

глас 4

Му́ченик Христо́вых полко́м причто́стеся/ до́бре хра́брствовавшим,/ све́тло подвиза́вшеся, Галактио́не сла́вне,/ с честно́ю супру́жницею и страда́вшею тебе́ Еписти́миею. / Еди́ному Бо́гу непреста́нно моли́теся о всех нас.

(Като се проявихте добре в храброст, се присъединихте към полка на мъчениците, светло подвизавал се славни Галактионе, с твоята честна съпруга, пострадалата заедно с тебе Епистима. Молете непрестанно Единия Бог за всички нас.)

В памет на светите апостоли Ерм, Патров, Лин, Гаий и Филолог

(I в.)

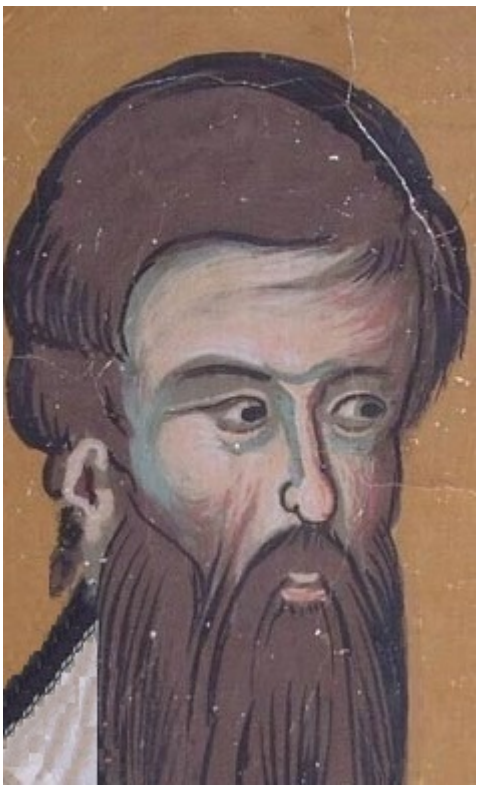

Свети апостол Ерм

Светият апостол Патров бил епископ в Неапол и Путеоли, където кръстил и довел при Христа мнозина.

Свети апостол Ерм бил епископ във Филипопол. За светите апостоли Патров и Ерм апостол Павел споменава в Посланието си до римляните (16:14).

Свети апостол Лин, за когото апостол Павел споменава във Второто си послание до Тимотей (4:21), бил епископ в Рим, след свети апостол Петър.

Свети апостол Гаий, за когото апостол Павел споменава в Посланието си до римляните, като казва: “Поздравява ви Гаий, мой и на цялата църква странноприемник”, бил епископ в Ефес след свети Тимотей.

Свети апостол Филолог, за когото апостол Павел споменава в същото послание, като казва: “Поздравете Филолога”, бил поставен от апостол Андрей Първозвани за епископ в Синона.

Тези свети апостоли по време на епископското си служение в посочените градове претърпели много скърби и беди заради благовестието и след като научили и обърнали мнозина към Христа, се прибрали с мир при Господа.

В памет на свети Григорий, епископ Александрийски

(† ок. 813-820 гг.)

Светият наш отец Григорий от най-ранната си възраст възлюбил Христа и украсил себе си с всички добродетели. След смъртта на Александрийския папа той бил поставен от събралите се по този случай епископи и от народа за архиепископ на Александрия. Със своя пример той бил истински учител на Православието: кротък, смирен, милостив, баща за сираците, закрилник на вдовиците, наставник на заблудилите се, лекар на болните, утешител на скърбящите.

Но съблазнителят дявол внушил на царуващия по това време иконоборец Лъв да изпрати светителя Григорий завързан в Константинопол. Когато свети Григорий узнал за това, той се явил пред царя и го изобличил пред целия съвет, като го нарекъл “еретик” и “нечестивец”. Царят не понесъл изобличенията и заповядал да го бият с волски жили. После по негово нареждане затворили светителя в тъмница и го мъчили с глад. Светият търпял всичко с благодарност, като казвал:

- За Христа, моя Бог, и за Неговата свята икона аз съм готов дори да бъда разсечен на части!

Като разбрал това, нечестивият цар и мъчител заповядал той да бъде изпратен на заточение. След като преживял три години в заточение, блаженият предал духа си в ръцете на Господа.

buditeli.info © 2017